

Η ΚΑΛΗ ΜΟΪΡΑ

Ἐπάρχει εἰς τὸν οὐρανὸν μία καλὴ Μοῖρα, ἣ ὁποία συνειθίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπισκέπτεται τὸν πλανήτην μας καὶ νὰ διδῆ ἀπὸ ἕνα χάρισμα εἰς τοὺς κατοίκους του.

Κατέβη μιὰ φορὰ εἰς γρόνια περασμένα. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐνδυμένοι μὲ σίδηρα καὶ οἱ θεοὶ μὲ τὰς θεὰς ἔπιναν νέκταρ καὶ ἔτρωγαν ἀμβροσίαν εἰς τὸν Ὀλυμπον.

Κατέβη λοιπὸν φοροῦσα ἐσθῆτα πολὺπτυχον καὶ πέπλον κυματίζοντα καὶ ἕνα κροτὸν πολὺ-χρωμον, τὸν ὁποῖον τῆς ἐκέντησεν ἡ ἐπιτηδεῖα Ἀθηναῖα, καὶ παρουσιάζθη εἰς τὰ ὠραία καὶ πολεμικὰ παληκάρια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Διότι αὐτὴ ἡ καλὴ Μοῖρα ἔκλυμεν πάντοτε τὰ χάρισματά της εἰς τὰ παληκάρια.

Ἐρριψαν τὴν μακρὰν καὶ ἰακυνθίνην ἄνθει ὁμοίαν κόμην των πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀρῆκαν τὰ ἀρετῆ παιγνιδιά των καὶ παρετήρησαν τὴν καλὴν Μοῖραν μὲ θαυμασμὸν θρησκευτικόν.

— Παιδιά, εἶπεν ἐκείνη, μὲ φωνὴν γλυκειάν· ἐπειδὴ γιὰ ἕνα καλὸ παληκάρι τὸ καλλίτερο γάρισμα εἶνε μία καλὴ γυναίκα, δηλαδὴ μία ἀξία σύντροφος, ἀπεφάσισα αὐτὸ τὸ χάρισμα νὰ σᾶς κίμω. Πῆτε καθαρὰ πὼς ὄνειροπολεῖτε τὴν μέλλουσαν σύντροφόν σας καὶ θὰ σᾶς τὴν δώσω σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Οἰκοκυρά νὰ εἶνε, οἰκοκυρά! εἶπαν τὰ παληκάρια μὲ μίαν φωνήν.

Ἐπάνω εἰς ἕνα ἀσπρόχρυσον σύννεφον ἀνέβηκεν ἡ καλὴ Μοῖρα καὶ πῆγε νὰ διηγηθῆ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας θεὰς.

Τότε ἤρχισαν οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἐν τῇ ἀρεταίᾳ των ψάλλαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ ἐγκωμιάζουν τὰς δεσποίνας καὶ τὰς παρθένους.

Ἡ βασιλοπαις Ναυσικᾶ ἔπλενε τὰ ἐνδύματα τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν της καί, ἕως ὅτου ἤλιασθῶσιν, ἔπαιζε τὴν σφαιραν μετὰ τῶν νεαρῶν ἀμριπόλων της. Τί ὠραία σκηνή! Ἡ σύζυγος τοῦ πολυπλάγκτου Ὀδυσσεῶς, ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδόν του, ὕραινε τῆς ἀρετῆς τὸ πανί, ὅπως λέγει σύγχρονος ποιητής. Ὅλαι αἱ σύντροφοι τῶν ἡρώων ἦσαν οἰκοδέσποινα καλαὶ καὶ ἀνέτρεφον ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἀνδρικὸν τῶ ὄντι βίον ἔζων. Ὁ δὲ δυστυχισμένος Πάρις, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ προτιμήσῃ τὴν ξηρὰν καλλονὴν, εἶδατε πόσα κακὰ ἱστορεῖται καὶ παθῶν καὶ προκαλέσας.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ ἡ καλὴ Μοῖρα ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν ὕστερον ἀπὸ τόσους αἰῶνας οἱ πόθοι τῶν ἀνθρώπων νὰ ἤλλαξαν· πάντοτε πρόθυμος νὰ διδῆ χάρισμα, κατέβη εἰς τὸν πλανήτην μας φοροῦσα ἐσθῆτα μεταξίνην, στηθόδεσμον καὶ ψιμυῆθιον εἰς τὸ πρόσωπον. Εὗρε τοὺς νέους τοῦ μεσαίωνος νὰ φοροῦν μεταξωτὰς περιουρημίδας, βελούδινα καὶ ζωρῶν χρωμάτων ἐνδύματα, κεντημένας τραχηλαῖς καὶ πτερὰ ἐπάνω εἰς τὰ σιαδία των. Τὰ χέρια των ἦσαν ἄσπρα καὶ μαλακὰ ὡς γυναικεῖα, καὶ μὲ γάριν ὄλως διόλου ἐξαιρετικὴν ἐκρατοῦσαν σπαθία μὲ ἀσημένια καὶ δικυαντοστόλιστα πιασίματα καὶ κατεγείνοντο εἰς τὸ παιγνιδί τῆς ἐποχῆς, τὴν μονομαχίαν, δηλαδὴ πὼς νὰ σκοτώνουν μὲ περισσοτέραν ἐπιτηδεϊότητα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὅταν εἶδαν ἐμπρὸς των οἱ νεαροὶ ἰππῶται τὴν καλὴν Μοῖραν, ἔκλυαν μίαν χαριστάτην ὑπόκλισιν καὶ ἀφοῦ ἐψιθύρισαν μὲ πολλὴν λεπτότητα ὀλίγας φιλοφρονητικὰς λέξεις, τὴν ἠρώτησαν τί ἐζήτηι.

Ἐκείνη μὲ ὀλίγας λέξεις τοὺς ἔδωκε νὰ ἐννοήσουν ποία ἦτο καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της. Οἱ ἰππῶται ἔκλυαν νέας ὑποκλίσεις καὶ ὅλοι μὲ μίαν σκέψιν καὶ μὲ μίαν φωνὴν εἶπαν:

— Εὐμορρη νὰ εἶνε· ἡ καλλονὴ εἶνε τὸ κύριον προτέρημα τῆς γυναικός.

Ἡ καλὴ Μοῖρα ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀμέσως οἱ Τρουθαδοῦροι ἐψάλλον τὴν καλλονὴν καὶ ἡ ὠραία γυνή, ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοτέρου ξανθοῦ χρώματος μέχρι τοῦ βαθυτέρου μελαγχροῦ, εὗρε θεσιν εἰς τὰ περιπαθῆ ἔσματά των. Ἡ καλλονὴ ἀνῆρχετο τὰς βαθμίδας τῶν θρόνων, ἡ καλλονὴ ἐκίνει καὶ θαυμασμὸν καὶ σέβας. Ἡ καλλονὴ ἀνέτρεφε τοὺς ἄφρονας καὶ θηλυπρεπεῖς ἐκείνους ἄνδρας· ἡ καλλονὴ ἔστηνεν ἰκριώματα, ἤνοιγε φυλακὰς, ἐρόνευεν, ἐλήστευεν, ἀνέβιδάζετο, κατεβιδάζετο, ἡ καλλονὴ καὶ μόνη. Αἱ ὠραϊότεραι χεῖρες παρεσκευάζον τὰ δραστηκώτερα δηλητήρια... καὶ τὰ θνήσκοντα τῶν ἰπποτῶν χεῖλη ὕμνου, ὕμνου ἀκόμη τὴν ροικὴν χεῖρα.

Ἐπέρασαν αἰῶνες πολλοὶ καὶ ἡ καλὴ Μοῖρα, πάντοτε εὐγενὴς καὶ γενναϊόδωρος, ἦλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν. Ἦτο κεντισμένη à la Chinoise, εἶχεν ὄσφυν λεπτοτάτην, ἐσθῆτα σκιεροῦ χρώματος μὲ πασμαντερί· ὑποδηματάκια ἀπὸ λεπτό-

τατον δέρμα· μαύρας μεταξίνας περικνημίδας, χειρόκτια σύμφωνα με τὸ χρώμα τῆς ἐσθῆτός της, ἓνα πῖλον ἀπὸ μαλλι καστόρι μ' ἓνα μεγάλο πτερόν ἀμαζόνειον καὶ ἓνα ἐπανωφόρι rontonde ἀπὸ pluche. Εἰς τὰς χεῖράς της ἐκράτει ἓνα ὠραῖον μανσόν ἀπὸ ἀκρίθον γούνομα καὶ ἔφερεν ἐνώτια με ἓνα μόνον μεγάλο διαμάντι, ποῦ ἀστραφτοκοποῦσε.

Βλέπετε ἦτο καὶ αὐτὸ ἰδιοτροπία της νὰ ἔλθῃ χειμῶνα, καὶ ἡ πονηρὰ ἀγαποῦσε τὰ λούσα ὅσω παίρνει.

Ἡ νεολαία ἦτο σκορπισμένη, ἄλλοι ἴστα καρῆσαντάν, ἄλλοι ἴστας λέσχας, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἦσαν εἰς ἓνα χορὸν μετὰ καὶ ἄνευ προσωπίδων. Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο πολὺ εὐπρεπὲς νὰ παρουσιασθῇ με τὴν ἐνδυμασίαν της ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ κατάλληλος διὰ περίπατον, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ χορούς, — ἤλλαξεν ὁμως ἔπειτα ἰδέαν, σκεφθεῖσα φιλοσοφικώτερον, καὶ εἰσῆλθεν.

Βεβαίως, αἱ πλέον παρὰξενὰ ἐνδυμένα ἐκεῖ μέσα ἦσαν αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ ἐκείνη διὰ τοὺς ἄνδρας ἦλθε καὶ ἐκείνους παρετήρει. Οἱ περισσότεροι, ἀφοῦ ἐγλυκομίλησαν με τὰς δεσποινίδας, τὰς φερούσας ἐξωμίδιον περικόρυμον ἢ φανταστικὰς ἐνδυμασίας, εἶχον ἀποσυρθῆ καὶ ἔπαιζον τὸ παιγνίδι τῆς ἐποχῆς, τὰ χαρτιά.

Χλωμοὶ, ἀδύνατοι, με φράκ καὶ κλάκ ὑπὸ μάλης, με γκρι-πέρλ γάντια καὶ περιλαίμια πνίγοντα αὐτούς, ἔπαιζον ἐκεῖ κατὰ τὸ φαινόμενον ἦσυχον καὶ ἀδιάφορον, ἀλλὰ κατὰ βάθος λυσσῶντες.

Με τὸ ἓνα χεῖρι ἐκρατοῦσαν τὰ χαρτιά ἀκόμη, καὶ με τὸ ἄλλο δῖωρθωσαν τὸ μονύελόν των καὶ παρετήρησαν τὴν καλὴν Μοῖραν, ἡ ὁποία τοὺς ἐφάνη bien mise καὶ très distinguée.

Ἡ καλὴ μοῖρα τοὺς ἐλυπήθη διὰ τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν των καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ποῖα ἦτο καὶ τί προσέφερεν.

Ἡγέρθησαν ὅλοι ὡς γαλθανισθέντες καὶ σείοντες τὴν καλὴν Μοῖραν ἀγρίως, ἐφώναξαν :

— Πλουσίαι νὰ εἶνε. Μόνον παράδες θέλομε !

Ἡ καλὴ Μοῖρα μόλις κατῶρθωσε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἰσορροπίαν της, ἐξῆλθε ταχέως ἀπὸ τὴν πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς αἰθούσης καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς κινουσα μελαγχολικῶς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Τὶ νὰ σὰς πῶ : θαρρῶ πῶς δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ξανακαταβῇ· δὲν τὴν ἀρῆκαν καθόλου καλὴν ἐντύπωσιν οἱ πυγμαῖοι ἄνδρες τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀπὸ τότε αἱ ἐφημερίδες μετὰ τῶν πολλῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων διὰ τὰς νύμφας, γράφουν πρωτίστως τὸ πολὺφερον, καὶ οἱ νέοι, ἀφοῦ ἐξετάσουν καλὰ διὰ τὸ βαλάντιον, τότε αἰσθάνονται τὴν καρδίαν των πάλλουςαν καὶ ζητοῦν τὴν χεῖρα τῶν δεσποινίδων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

«Ὀνομάσατε αἱματαοβρέκτους τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, — μὰς γράφει λόγιος φίλος τῆς Ἐστίας — ὡς ὀνομάζουσι συνήθως τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, ἐν αἷς ἀναγράφονται ἔργα καὶ ἡμέραι ἐπαναστάσεων, μάχαι μυριόενκροι, σφαγαὶ καὶ δηώσεις . . .»

Ἐῶμεν ἄρα γε ἄδικον; Τοιαύτη εἶνε ἡ εἰκὼν, τὴν ὅποιαν παρουσιάζει σήμερον ἡ Ἑλλάς ὅλη ἀπὸ Ὀλύμπου μέχρι Ταινάρου. Τὸ ἐγκλημα ἡγεῖρε κεφαλὴν θρασεῖαν· τὸ αἶμα βέει ποταμηδόν· ἀγγέλλεται δὲ πανταχόθεν διὰ τοιούτων φράσεων ἡ ἀτελευτήτος ἐκείνη σειρά τῶν φόνων, τῶν ἀναιρέσεων, τῶν ληστειῶν, τῶν ἐνόπλων ἀπαγωγῶν, τῶν βιασμῶν καὶ τῶν ἐκδράσεων, ἧτις ἀπὸ μὴνός τὸρ ἀποτελεῖ καθεκκῆστην τὸ φρικαλέον ἐντρυφήμα τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐφημερίδων, συμπληρουμένων διὰ ταύτης τὰ τερατολογήματα τῆς ἐπιφυλλίδος.

Δὲν ἔχομεν δυστυχὸς πρόχειρον στατιστικὴν, ἡ δὲ μνήμη ἀδυνατεῖ νὰ συγκαταίῃ ἀριθμούς, ὥστε νὰ γίνῃ ἀσφαλὴς ἡ σύγκρισις. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ὁ ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ ἐφετεινοῦ Ἰουλίου θὰ ὑπερβαίῃ ὅλους τοὺς τῶν ἄλλων, ὄχι τὸσον διὰ τὴν ποσότητα τῶν ἐγκλημάτων, καταπληκτικὴν καὶ ταύτην, ὅσον διὰ τὴν ποιότητα τῶν περισσότερων, τὰ ὅποια εἶνε ἐκ τῶν μὴ τελοῦμένων συνήθως ἐν Ἑλλάδι — τί λέγω; ἐν οὐδεμίᾳ τῶν γνωστῶν χωρῶν τῶν κατοικουμένων ὑπ' ἀνθρώπων ὁπωσοῦν ἐξημερωμένων. Ἰοῖο ἀπεπειράθησαν νὰ φονεύσωσι τοὺς πατέρας των· πατέρες διέφθειραν τὰς θυγατέρας των· θυγατέρες ἐζήτησαν νὰ δηλητηριάσωσι τοὺς συζύγους καὶ τὰ τέκνα των· παιδία κατέσφαξαν γέροντας, ἱερεῖς ἤλθαν εἰς τὰ μαχαίρια με τοὺς υἱούς των. Μῆδειαι, Νέρωνες, Ἡλιογάβαλοι... Ἡ μετὰ τῶν στενῶν συγγενῶν καὶ μέχρις ἐξοντώσεως ἔχθρα, ἡ εὐκόλος ἀδελφικὴ ῥῆξις, ἡ κακουργία παρ' ἀνθρῶπων ἢ ἀνθρώπων σεβάστων θεωρουμένων καὶ ἀνωτέρων ὑπονοίας — πάντα ταῦτα, προστιθέμενα εἰς τὰ αἱματηρὰ ἔθιμα τῶν Μανιατῶν τὰ πάντοτε ἀκμαῖα, εἰς τὰς συγγὰς φονικὰς συμπλοκάς τῆς στιγμῆς, εἰς τοὺς ἀπροσέκτους τραυματισμούς, εἰς τὰς παντὸς εἶδους κακώσεις, εἰς τὰς κλοπὰς, εἰς τὰς ληστείας, εἰς τὰς ἀρπαγὰς, μὰς δίδου σήμερον εἰπέρ ποτε, τὴν ἰδέαν ἐσχάτης κοινωνικῆς ἐκλύσεως, ἀταξίας καὶ ἀποσυνθέσεως, πρὸ τῆς ὁποίας συγκινεῖται καὶ ὁ ἀπαθέστερος, φοβεῖται καὶ ὁ μᾶλλον αἰσιδόξος, συλλογίζεται καὶ συζητεῖ καὶ ὁ ἥμισυ ἀγαπῶν τὰς θεωρίας καὶ τοὺς λόγους.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο προτέρημα δὲν ἔχει εἰς μέγαν βαθμὴν ὁ Ῥωμῆος, πρῶτος δὲ πάντοτε εἰς τὰς θεωρίας καὶ εἰς τοὺς λόγους, δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ ἐκφράσῃ ἐπὶ παντὸς τὴν γνώμην του, ἔστω καὶ ὁ μᾶλλον ἀναρμόδιος ἂν εἶνε. Οὕτω καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῶν κατ' αὐτῆς μέτρων συζητεῖται πρὸ πολλοῦ ἰδιωτικῶς καὶ ἐπιστήμως καὶ πρὸς τὴν συναυλίαν τῶν ἀλαλαγμῶν καὶ τῶν γῶν, δημίων καὶ θυμάτων, ἀντιτίθεται ἄλλη συναυλία γνωμῶν, ἐν πολλοῖς ἀγριωτέρα καὶ... ἐγκληματικώτερα. Διότι διὰ νὰ ἐκφράσῃ τις ἐπὶ τοιούτων ζητη-